

Vanwege intake gesprekken kom ik op veel scholen in het hele land. Vaak gaan deze gesprekken over de 'tools', die wij scholen kunnen bieden en hoe zij daarmee weer vooruit kunnen op het gebied van sociale veiligheid.

Het is inderdaad zo dat scholen al heel erg ver komen, als zij ons op hun maat hun schoolbeleid laten formuleren en gebruik maken van onze aanvullende diensten. Want iedereen – ook ouders – kunnen zich dan in dit beleid vinden. Dit gebeurt doordat ouders zich zullen conformeren aan dit beleid, wanneer hun kind op school komt. En het personeel is betrokken geweest bij het formuleren van het beleid. Personeel en ouders zijn akkoord gegaan met het beleid middels de ondertekening van het contract. Vanzelfsprekend mag het bevoegd gezag verwachten dat alle betrokkenen bij de school zich houden aan het schoolbeleid.

Els Hendrikse

Tijdens deze gesprekken hoor ik heel veel hulpvragen. Dat kan een simpele vraag zijn: 'Hoe kan ik het beste omgaan met bepaald moeilijke situaties in de klas, of met ouders, of met leerkrachten? Tot ernstige vragen over omgang met geweld, vernieling of radicalisering. Helaas gebeurt dit laatste vaker en vaker. Zeker in de grote steden van ons land komen deze vragen aan de orde.

Nog onlangs ben ik weer uitgenodigd om op een school een gesprek te voeren, want de nood is hoog.

Nadat ik de auto heb geparkeerd, loop ik het schoolplein op. Het is tegen het uitgaan van de school en zie ik diverse ouders in groepen met elkaar staan praten. Er hangt een bepaalde sfeer, die ik moeilijk onder woorden kan brengen, maar ik voel me verre van veilig.

Dan ga ik de school binnen waar ook een onrustige atmosfeer is. Ook nu bekruipt mij het gevoel van onveiligheid. In de gangen zie ik leerlingen vechten en hoor ik ze tegenover elkaar verwensingen uiten met de engste ziektes.

Opening van zaken

Ik word ontvangen door een intern begeleider, haar gezicht staat zeer ernstig. We wachten even op de directeur. Op de gang wordt er nog harder gescholden, maar nu ook door volwassenen. De directeur komt binnen, geeft mij een hand en vraagt: "Hoor je dat?" Ik bevestig het dat het me niet ontgaat is.

De directeur gaat met een zucht zitten en zegt dat hij het fijn vindt dat ik er ben, want ze zitten met de handen in het haar.

Ik kijk naar de intern begeleider, waarvan ik zie dat de tranen over de wangen lopen. Je krijgt dan een gevoel dat hier wel wat aan de hand moet zijn.

Meestal vertel ik wat onze stichting kan doen en hoe de sociale zon weer kan gaan schijnen op school. Voor als nog is er even geen gelegenheid voor, want de directeur begint gelijk met zijn verhaal.

"Ik ben hier nu anderhalf jaar in dienst. Voor mij zijn er zes directeuren geweest in zes jaar tijd. Ik ben hier aangesteld om het team op één lijn te krijgen. In het begin lukte me dat aardig. Na de zomervakantie kregen we nieuwe leerlingen waaronder uit een gezin van andere afkomst. Nu ben ik ook van die afkomst, maar ik ben hier wel geboren en getogen en dat mag ook niet uitmaken, vind ik. Maar dit ouderpaar begon de klagen dat het financieel verslag van de school niet klopte en dat er meer informatie moest komen. Zij begonnen me te beschuldigen van diefstal, terwijl ik niet over de financiën ga. Er zijn gesprekken gevoerd, waarvan wij dachten dat er daarbij goede afspraken zijn gemaakt.

Toch gaat het maar verder. Ouders worden benaderd door dit echtpaar en andere ouders pikken dat niet. Ook leerkrachten worden benaderd door ouders, die dit ouderpaar steunen en zij sympathiseren met deze ouders. Ik weet niet wat er allemaal achter mijn rug om gebeurt, maar ik heb er geen zicht meer op. Onderhand word ik per telefoon bedreigd door kennissen van het ouderpaar, die overigens niets met de school te maken hebben. Op een dag ben ik aangesproken door een leerkracht met de uitspraak; 'dat ik ook maar een van die anderen ben en ik het op een coup heb laten aankomen'. Ook werd me gevraagd of ik niet door heb dat er nu cliëkvorming op school gaande is.

Op teambijeenkomsten heb ik dit willen bespreken, maar de helft van het team komt gewoon niet opdagen. De banden van mijn auto worden lek gestoken en mijn auto is bekrast. Ik weet niet meer wat ik moet doen”.

Er valt een stilte

Oh, vandaar mijn gevoel, dacht ik. Op mijn vraag, hoe het nu met de leerlingen gaat, antwoordt de intern begeleider het volgende: “Ik probeer echt de leerlingen te begeleiden, maar sommige ouders willen niets met mij te maken hebben”. “Waarom dan niet?” is mijn vraag. “Omdat ik, volgens die ouders, kies voor teamleden die niet aan hun kant staan. Bovendien is dit niet werkbaar meer. Ook ik voel me niet veilig meer”, is haar antwoord.

Ik resumeer wat ik zoal heb gehoord en vraag of ik het goed begrepen heb. Er komt van beiden een bevestigend antwoord.

Ik concludeer dat ik het allemaal wel erg heftig vind en dat er wel erg veel provocatie gebruikt wordt en dat er van radicalisering sprake is. Op mijn vraag of dit klopt, krijg ik van beiden opnieuw een bevestigend antwoord.

Waarop ik stel dat deze gebeurtenissen gemeld moeten worden bij de politie.

Zowel de directeur als de interne begeleider kijken me zwijgend aan.

Hierop vraag ik: “Waar is de politie?”

Hierop zegt de directeur: “We kunnen alles wel melden bij de politie, en eenmaal aanwezig kunnen ze vaak niets doen. Bovendien kan de politie op school juist voor onrust zorgen”.

Ik ben daar niet van overtuigd en vraag of er melding van de vernielingen aan de auto is gedaan bij de politie. Het antwoord is dat de politie gezegd zou hebben, dat de directeur verantwoordelijke is voor alles wat er op school gebeurt. Bovendien komt het de naam van de school ook niet ten goede als de politie op school moet komen.

Ik informeer dan of er geen samenwerking is met de gemeente en politie, want dit zijn strafbare feiten die er gepleegd zijn. Het inschakelen van de politie, die dan dus op school komt, kan ook een positieve uitwerking hebben.

De intern begeleider zegt dat zij dit graag wil, maar tegen wordt gehouden door ouders en teamleden. Heeft u een goed advies voor ons?

Zeker heb ik een advies. Ik weet dat in zulke ernstige situaties een goede samenwerking met de politie gewenst en noodzakelijk is. Het gaat hier immers over strafbare feiten en ook iets wat lijkt op radicalisering. Beide zaken zijn zeer ongewenst op een school.

Verschaft duidelijkheid in beleid

In deze situatie adviseer ik een goed passend beleid op te stellen en toe te passen. Op een manier dat het zichtbaar en voelbaar is in de school. Iedereen moet dus weten waar hij of zij aan toe is. Om eerst zo het team op één lijn te krijgen, maar ook dat ouders weten dat er grenzen zijn.

Indien dat niet lukt, adviseer ik een screening in het team. Pas als er daarin duidelijkheid is, wordt de situatie weer werkbaar en komen de leerlingen ook weer in beeld.

De bewustwording

Onze beleidsmedewerker heeft in nauwe samenspraak met het team voor de school een toepasselijk beleidsstuk opgesteld. Zo is er draagvlak ontstaan en weet iedereen waar hij of zij aan toe is.

Daarna is er een ouderavond georganiseerd waarbij het onderdeel ‘ouders’ aan de orde is gesteld. Ook de ouders weten nu wat het beleid van de school inhoudt. En waarvoor het bedoeld is.

De ouders, die het niet met het beleid eens zijn, staat het vrij hun kinderen van school te halen. Ouders kunnen in middels ervaren hoe de school weer veilig is en er een gemoedelijke sfeer groeit. Dat leidt tot een positief effect. Het effect is dat er meer aanmeldingen van nieuwe leerlingen binnenkomen.

Er is recent ook contact opgenomen met de politie om tot een goede samenwerking te komen. Er is een goed gesprek gevoerd met de politie en met de gemeente. Er is afgesproken dat de politie zich pro-actief instelt op wat er zich op school afspeelt.

Zo is er weer vertrouwen in elkaar en de schaamte om de politie in te schakelen is verdwenen.

Els hendrikse, directeur SVO

Meer weten?
contact@stichtingveiligonderwijs.nl